

Mezi životy - když se něco nepovedlo

Shodou okolností mi velice nedávno rekla klientka, která si při sezení prošla meziživotím:

„Já jsem si představovala, že když má duše nastoupit nový život, je to jako byste seděl v hale na nějakém nádraží a vyhlížel na světelné tabuli, kdy bude ohlášen váš nový život a až se rozsvítí to správné hlášení, vstanete a jdete.“

Velmi roztomilá představa a konečně, proč by to tak v některých případech nemohlo být. Leč u mé klientky to tak nebylo. To, co si našla v meziživotí a hlavně v bodě svého prožívání, kdy měla nastoupit nový fyzický život, celkem odpovídalo předešlému, co jsem napsal dříve.

Ale slíbil jsem, že se dnes budeme věnovat případům, kdy se vědomí člověka dostane po fyzické smrti do ne zrovna libých vrstev onoho světa.

Jeden z velmi typických případů nastává, když si člověk vezme život z poměrně malicherných důvodů. Slovo malicherných píšu, protože pro onoho člověka v dané situaci to malicherné důvody nemusí být. Příkladem může být sebevražda z nešťastné lásky, kdy se on nebo ona nedovedou smířit s faktem, že je objekt jejich touhy nechce nebo odvrhl a pod vlivem silných emocí si nejsou s to uvědomit, že jde o vášeň, jak by tento cit nejspíše nazval Buddha, mimoto o cit majetnický, velmi často motivovaný sexuálním pudem přirozeným mnoha tvorům na této Zemi.

Případ, o němž budu dále psát, byl z jiného, ale více méně podobného soudku. Podobného v tom bodě, že se dotyčný dospívající chlapec nedovedl srovnat se stavem věci okolo sebe. Narodil se za války a dospíval pak v době pozdních padesátých let v naší republice, tehdy už plně ovládané jednou velkou stranou pod taktovkou Velkého bratra.

Svět okolo mu připadal nudný, lidé pitoreskně se přetvářující ve snaze přizpůsobit se daným poměrům. Bez nadějí v něm rostla každým dnem, až dospěla do bodu, kdy se rozhodl svůj život, kterým pohrdal, ukončit.

Jednoho odpoledne, kdy byli rodiče v zaměstnání, si lehl do postele a podřezal si žíly na zápěstí. Podařilo se mu říznout se na jedné ruce velmi hluboko, takže si přerízl tepnu a skutečně vykrvácel.

Pro jeho rodiče to musel být příšerný pohled, když se vrátili domů a uviděli syna v posteli v krvavých pe-

řinách, kolem ještě obrovská kaluž zasychající krve.

Vědomí náctiletého hochy se na to dívalo už s vrchu. Vznášelo se nad postelí, kdesi u stropu. Vidělo úlek rodičů, jejich zoufalství, když sháněli zbytečnou pomoc. Přijela houkající sanitka, ale lékař už mohl jen konstatovat smrt.

Někdy v tom okamžiku ucítila duše chlapce čísi chladnou ruku a spolu s ní vnímala myšlenku: „Půjdeš se mnou!“ Chlapcova duše si neuvědomovala, či to byla ruka, jen cítila, že ji táhne pryč kamsi do temnoty.

Popis toho, co následovalo, zněl zhruba takhle: „Ten kdosi mne dovlekl někam, kde je zima a vlhko. Je tu tma, nevidím okolo sebe. Nechal mě tu.“

„Jste tam sama?“ zeptal jsem. Chlapec, který si vzal v minulosti život, se totiž narodil v tomto životě jako dívka.

„Asi ne. Cítím, že je nás tady víc.“

„Kdo jsou ti druzí? Můžete je nějak rozeznat, vnímat, vyměňovat si s nimi myšlenky?“

„Ne, nemůžu. Nějak to nejde. Vnímám jen jejich strach a beznaděj z toho, kde jsou. Jsou to takoví, jako jsem já, je to tady pro nás.“

Poměrně dlouhou dobu jsme v regresi pobývali v tomto temném prostoru. Duše mé klientky přestávala vnímat, jak ubíhal čas, bylo jí jen zima, cítila se velmi špatně a prakticky nebyla schopna přemýšlet.

V jednom okamžiku ucítila zase onu chladnou, skoro ledovou ruku, jak ji vytahuje kamsi ven a vzápětí na to se ocitá v obývacím pokoji, kde nějaká starší osoba chová malé dítě. Vnímá myšlenku: „Sem půjdeš“ a hned na to vidí svět kolem sebe očima toho malého dítěte.

Mám dojem, že jsem tuto část popsal v mé knize. Byla velmi zajímavá tím, že jsme se s klientkou před objevením události spojených s ukončením minulého života a průchodem meziživotí v jakémsi druhu podsvětí ne a ne dopátrat vzpomínek na porod a vývoj před narozením v tomto fyzickém životě. Byl to ojedinělý případ, kdy se klient v regresi rozpomněl, že se spojil s tělem již narozeného dítěte.

V jiném případě spáchal můj klient v minulém životě sebevraždu z nešťastné lásky. Nebyl schopen překonat pocitu zhrzení a opuštění, které ho pronásledovaly několik více let a nakonec jim podlehl.

Po fyzické smrti (zastřelil se) strhl

jeho duši vír provázený nelidskými zvuky, který připodobňoval k děsivému, hororovému tornádu. Vír s ním mrštil o zem v nějaké polotemné pustině. Země v ní byla žhavá, že se na ní nedalo stát, hustě ji pokrývaly kaluže rozpálené lávy. Přestože byl v netělesném stavu, cítil svoje tělo i svoje nohy. Nemohl ani chvíli postát, natož si sednout, musel stále běžet, aby se co nejméně dotýkal bosými chodidly rozžhavené země. Jak mi to popisoval, bylo to příšerné. Už padal únavou, ale pud sebezáchovy ho hnál dál a dál.

Přes to, co se o sebevraždách v minulém vtělení píše, nebyli oba tito klienti v tomto současném životě tělesně nebo duševně postižení, avšak projevovaly se u nich následky, nebo dokonce pokračování postojů a pocitů, které korespondovaly s jejich minulým, násilně ukončeným, životem.

Jiným případem byl muž, který si v regresi uvědomil, že byl v minulém životě tvrdým násilníkem. Psychicky terorizoval svoji rodinu, ačkoliv se navenek stavěl jako velmi slušný, spórýdaný občan. Svoji ženu i děti týral, jak jen mohl, rád je bil a měl z toho potěšení hraničící s obscénním vzrušením.

Zemřel v poměrně zralém věku, snad sedmdesáti let, ale před smrtí se díky svému onemocnění dlouhou dobu dusil.

Po smrti vidí, že musí projít vysokou, temnou branou, za níž se rozkládá temná pustina. Projde branou, jde dál, ale nikde ani živáčka. Má žízeň a hlad, ale nemůže najít žádný potůček, jezírko nebo alespoň kaluž vody, natož něco k snědku. K tomu se stále dusí. Chvílemi padá na kolena, protože se nemůže nadechnout. Tento stav trvá, velmi, velmi dlouho z pohledu jeho prožívání, až si nakonec v jedné chvíli uvědomí, jak jednal ve svém předchozím životě. Padne na kolena, s pláčem obrátí svoji tvář k potměnému nebi a vykřikne:

„Prosím Tě, odpusť mi, Pane!“

V tu chvíli jeho utrpení končí, vše se kolem rozjasní a on si uvědomuje, že mu bylo odpuštěno. Zároveň si vrývá do duše, že už nikdy nepoužije žádného násilí, fyzického ani psychického.

Faktem je, že v tomto životě jde o slušného, spíše citlivého člověka, který se na mne obrátil ze zdravotních důvodů. Odmalička trpěl dechovou nedostatečností provázenou záchvaty dušnosti.

Boris Jaroš

KVALITNÍ, VELMI PODROBNÝ OSOBNÍ HOROSKOP

včetně prognózy na jeden rok a výhledově dále.

Vaše skryté pozitivní síly a možnosti, zdraví, práce, vztahy atd.

BORIS JAROŠ, astrolog, regresní terapeut, tel.: 608 920 290

e-mail: astelia@seznam.cz, info na www.astelia.eu